

“सुक्तोच्छ्रित्वा चान्तश्चाख्यलैः स्वपत्नैः वा ।  
प्रमादात् स्वर्गं गच्छेत् तत्र कुर्व्याद्विशोधनम् ॥  
गायत्र्याश्च हस्तं हृदा वा शतं जपेत् ॥”

इत्याह्निकाचारतत्त्वम् ॥

इमः, पुं, ( समुदाये वृत्ताः शब्दा अवयवेष्वपि  
वर्तन्ते इति न्यायात् इः शाखा विद्यतेऽस्य ।  
“द्रुग्भ्यां मः ।” ५ । २ । १०८ । इति मः । )  
वृत्तः । इत्यमरः । २ । ४ । ५ ॥ ( यथा, मनुः ।  
६ । २५५ ।

“निर्मयन् भवेद्यस्य रात्रं बाहुवलाश्रितम् ।  
तस्य तद्वर्द्धते निबं विद्यमान इव इमः ॥” )  
पारिजातः । कुवेरः । इति मेदिनी । मे, १५ ॥  
( खनामखातः किम्युवेष्वरः । यथा, महा-  
भारते । २ । १० । २८ ।

“इमः किम्युवेष्वर उपास्ते धनदेश्वरम् ॥”  
खनामखातप्रविशेषः । स तु श्रिनिनामदैव-  
स्यांशात् जातः । यथा, तत्रैव । १ । ६७ । ८ ।

“यस्तु राजन् ! श्रिनिनाम देतयः परिकीर्तितः ।  
इम इव भविष्यातः स आसौद्धि पार्थिवः ॥”  
रुक्मिणीगर्भजातः ह्यस्य पुत्रविशेषः । यथा,  
हरिवंशे । १६० । ६ ।

“चारुभद्रश्चावगर्भः सुदंष्ट्रो इम एव च ॥” )  
इमखः, पुं, ( इमस्य नख इव । ) काण्डकम् ।  
इति हारावली ॥

इमरः, पुं, ( इमं यतेऽनेनेति । इ + करश्च अप् । )  
काण्डकम् । इति हारावली । ६१ ॥

इमयाधिः, पुं, ( इमस्य आधिरिव । ) लाक्षा ।  
इति राजनिर्घण्टः ॥

इमश्रीर्षं, स्त्री, ( इमस्य श्रीर्षमिव श्रीर्षं यस्य । )  
कुट्टिमभेदः । यथा,—

“कपिश्रीर्षं इमश्रीर्षं तथा चाखोटश्रीर्षकम् ।  
इति कुट्टिमभेदाः स्युः शाब्दिकैः समुदाहृताः ॥”  
इति शब्दरत्नावली ॥

( इमस्य श्रीर्षम् इति विग्रहे वृत्तायम् ॥ )  
द्रुमश्रेष्ठः, पुं, ( द्रुमेण श्रेष्ठश्चेत् श्रेष्ठः । ) ताल-  
वृक्षः । इति शब्दार्थकल्पतरुः ॥ वृक्षश्रेष्ठश्च ॥

इमामयः, पुं, ( इमस्य आमयो आधिः । ) लाक्षा ।  
इत्यमरः । २ । ६ । १२५ ॥

इमारिः, पुं, ( इमस्य अरिः । वृक्षनाशकत्वात्  
तथात्त्वम् । ) हस्ती । इति राजनिर्घण्टः ॥

इमाश्रयः, पुं, ( इमः आश्रयो यस्य । ) सरतः ।  
इति राजनिर्घण्टः ॥ वृक्षाश्रितमारुच्यु, चि ॥

इमेश्वरः, पुं, ( द्रुमेण ईश्वरः श्रेष्ठः । ) तालवृक्षः ।  
इति शब्दार्थकल्पतरुः ॥ ( इमाणां ओषधी-  
नामेश्वरः । ) चन्द्रः । इति हरिवंशः ॥

इमोत्पलः, पुं, ( द्रुमे उत्पलमिव पुष्पं यस्य । )  
कश्मिकारवृक्षः । इत्यमरः । २ । ४ । ६० ॥

इययं, स्त्री, ( शीर्षस्य विकारभूतं प्रस्थादि-  
परिमाणम् । इ + माने वयः । ” ४ । ३ । १६२ ।  
इति वयः । ) परिमाणम् । इत्यमरः । १९ । ६ । ५५ ॥

( मुलिङ्गेषु । यथा, अथर्ववेदे । ५ । २० । २ ।  
“सिद्धं इवास्मानोद्भूतयो विवहः ॥” )

इसलकः, पुं, ( इषु सलक इव । ) पियालवृक्षः ।  
इति शब्दरत्नावली ॥

इह, ल य ऊ जिघांसे । इति कविकल्पद्रुमः ॥  
( दिवां-परं-अकं-सेट् । ) जिघांस इहानिष्ठा-  
चरणमिति विद्वानिवासः । ल, अहहत् । य,  
इहति खलः साधवे । ऊ, द्रोहिष्यति धोच्यति ।  
इति दुर्गादासः ॥

इहः, पुं, ( इहति घनादिलाभाश्रया पिष्टविनाशं  
चिन्तयतीति । इह + “इगुपघञ्जिति ।” ३ । १ ।  
१३५ । इति कः । ) पुत्रः । इति शब्दार्थकल्प-  
तरुः ॥ ( द्रोहकारकं, चि । यथा, ऋग्वेदे । ७ ।  
१०४ । १७ ।

“नक्तमप इहा तन्मं गृहमाना ॥”

“या राक्षसी नक्तं रात्रौ इहा द्रोहेन युक्ता ॥”  
इति तद्गाथे सायनः ॥ )

इहणः, पुं, ( इ + संसारगतिं हन्तीति । हन् + अच् ।  
“पूर्वपदात् संज्ञायामगः ।” ८ । ४ । ३ । इति  
शतम् । ) ब्रह्मा । इति भरतद्विरूपकोषः ॥

इहियः, पुं, ( इहति दुष्टेभ्य इति । इह + “बहु-  
लमन्त्रापि ।” उणां २ । ४६ । इति इनन् ।  
गुणाभावश्च । ) ब्रह्मा । इत्यमरः । १ । १ । १७ ॥  
( यथा, देवीभागवते । १ । ८ । २८ ।

“इहिये खडिगश्चित्तं हरौ पालनशक्तिता ॥”

इही, स्त्री, ( इहति पित्रे विवाहकालीन-  
धनायह्वणादिना । इह + कः । ततो डीष् । )  
दुहिता । इति शब्दार्थकल्पतरुः ॥

इ, न ग ञ वधे गतौ । इति कविकल्पद्रुमः ॥  
( स्त्री-क्रां च-उभं-सकं-सेट् । ) न ञ, इष्योति  
द्रुहते । ग ञ, इष्यति इष्यीते । इति दुर्गादासः ॥

इः, पुं, ( द्रवति खवतीति । इ + “क्रिप् वचि-  
प्रच्छीति ।” उणां २ । ५७ । इति क्रिप् दीर्घश्च । )  
खर्गम् । इति सिद्धान्तकौमुद्यासुधादिवृत्तिः ॥

इषयः, पुं, ( इषयः । एषोदरादिलात् दीर्घः । )  
इषयः । इति भरतद्विरूपकोषः संक्षिप्तसारश्च ॥

इषः, पुं, ( इषः । एषोदरादिलात् दीर्घः । )  
इषयः । इति शब्दार्थकल्पतरुः ॥

इषक, ऋ ङ खनोत्साहे । इति कविकल्पद्रुमः ॥  
( भ्वां-आलं-अकं-सेट् । ) तवर्गादतीयादिः । रेफ-  
युक्तः । इवर्षी । उत्साहो वृद्धिरिति चन्द्रः ।

औन्नत्यमिति चौरखामी । ऋ, अदिद्रिकत् ।  
ङ, द्रिकते लोकः शब्दायते उत्सहते वेत्यर्थः ।  
खनेनोत्साहः खनोत्साहः । इति कैचित् ।  
तन्मते शब्देनोत्सहते इत्यर्थः । इति दुर्गादासः ॥

इषकः } पुं, लघ्वट्तीयभागे कभागः । यथा,  
इषकायः } ष्योतिस्तस्मै ।

“खपचनवमानां ये राश्रीनामधिपा यहाः ।  
ते इषकायाधिपा ज्ञेया इषकायाश्चय एव हि ॥”

इषे, खने । इति कविकल्पद्रुमः ॥ ( भ्वां-परं-अकं-  
अणित् । ) द्रायति । इति दुर्गादासः ॥

द्रोणः, पुं, स्त्री, ( द्रवतीति । द्रुगतौ + “कृट्कृषि-  
द्रुपन्विखपिभ्यो नित् ।” उणां ३ । १० । इति  
नः । ) आङ्कपरिमाणम् । आङ्कचतुष्टयम् ।

इति शब्दरत्नावली ॥ इर शेर इति लौकिक-  
मानम् । तत्प्रयोगः । घटः २ कलसः ३ उन्मा-  
नम् ४ लल्लगः ५ अर्म्मणः ६ । इति वैद्यकपरि-  
भाषा ॥ “द्रोणस्तु खार्थाः खलु घोडशांशः ।”  
इति लौलावती । ( अरणीकारम् । यथा,  
ऋग्वेदे । ६ । २ । ८ ।

“क्रत्वा हि द्रोणे अय्यसेऽग्ने वाजी न कृत्यः ।”  
“हे अग्ने क्रत्वा कर्मणा मय्यनरूपेण द्रोणे द्रुमे  
काष्ठेऽरण्यां विद्यमानस्तमय्यसे हि ।” इति  
तद्गाथे सायनः ॥ काष्ठनिर्मितकलशः । यथा,  
तत्रैव । ६ । ३७ । २ ।

“द्रो द्रोणे हरयः कर्म्माम्मन् पुनानास ऋच्यन्तो  
अभूवन् ॥”

“द्रोणे द्रोणकलश ऋच्यन्त ऋजु गच्छन्तोऽभू-  
वन् ॥” इति सायनः ॥ द्रुममयरथः । इति  
निरुक्तम् । ५ । २६ ॥ यथा, ऋग्वेदे । ६ । ४४ । २० ।

“आ ते वृषन् वृषयो द्रोणमस्युः ।”

“द्रोणं द्रुममयं रथमस्युः ।” इति सायनः ॥ )

द्रोणः, पुं, ( द्रोणः कलस उत्पत्तिस्थानत्वेनास्यस्य ।  
द्रोण + अच् । ) द्रोणाचार्यः । ( अयं कुरु-  
पाण्डवानां आचार्यः । अस्य पिता भरद्वाजः ।  
अस्य जन्मवृत्तान्तं यदुक्तं महाभारते । १ ।  
१३१ । ६-१६ ।

“गङ्गाहारं प्रति महान् बभूव भगवानृषिः ।  
भरद्वाज इति ख्यातः सततं संश्रितव्रतः ॥  
सोऽभिषेक्तुं ततो गङ्गां पूर्वमेतानामन्नदीम् ।  
महर्षिभिर्भरद्वाजो हविर्दाने चरन् पुरा ॥

ददर्शाश्वरसं वाचात् वृताचीमाजुताम्विः ।  
रूपयौवनसम्पन्नां मददृशां मदालसाम् ॥  
तस्याः पुनर्नदीतीरे वसनं पर्थवर्चत ।  
वपन्नहास्वरां दृष्ट्वा ताम्विचक्षकमे ततः ॥

ततोऽस्य रेतश्चकन्द तद्विद्रोण्य आदधे ॥  
ततः समभवद्रोणः कलसे तस्य धीमतः ।  
अध्यगीष्ट स वेदांश्च वेदाङ्गानि च सर्वेषु ॥  
अभिवेशं महाभागं भरद्वाजः प्रतापवान् ।  
प्रत्यपाद्यदाज्येयमस्त्रमस्त्रविदोवरः ॥

अयेस्तु जातः स मुनिस्ततो भरतसत्तम ।।  
भारद्वाजं तदाम्येयं महास्त्रं प्रत्यपाद्यत ॥”  
अस्य पत्नी ह्यपाचार्यभगिनी ह्यपी पुत्रस्तु  
अश्वत्थामा । अयं हि भारतयुद्धे दुर्योधनस्य  
पञ्चमवलम्ब्य पञ्चदशदिनं यावत् युद्धमकरोत् ।  
तत्र पूर्वं दशदिनं भीष्मदेवस्याधीनत्वेन स्थित्वा  
पञ्चादस्य शरशय्याप्रहृष्टानन्तरं एकादश-  
दिनात् स्वयं सेनापतिरभवत् । तत एनं अधर्म्म-  
युद्धनिरतं दृष्ट्वा ऋषयः समागत्य सम्प्राप्तं ऋजु-  
कालं विज्ञापयामास । यथा, महाभारते ।

७ । १८६ । ४६-५२ ।

“त एनमनुवन् सर्वे द्रोणमाहवशोभिनम् ।  
अधर्म्मतः कृतं युद्धं समयो निघनस्य ते ॥  
न्यस्यायुधं रथे द्रोण ! समीच्यास्मानवस्थितान् ।  
नातः क्रूरतरं कर्म्म पुनः कर्तुमिहाहंसि ॥